Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Munch, A.
Titel | Title:	Donna Clara : en Natscene.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Christiania : Johan Dahl, 1840
Fysiske størrelse | Physical extent:	38 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

A. Munch.

Donna Clara.

1840.

55. - 168.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020334828

Donna Clara.

En Natscene.

Af

A. Munch.

Christiania.

Forlagt af Johan Dahl.

1840.

Personer.

Grev del Fuente.

Clara, hans Hustru.

Don Fernando.

Maja, Claras Kammerpige.

En Muursvend.

En Tjener.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Donna Clara.

Et gothisk Værelse, med rig og tung Pragt. I Baggrunden to dybe Buevinduer, og midt imellem disse en Dør ind til en Alkove, udhulet i den tykke Muur. Paa den høire Sidevæg en Dør. I Forgrunden et Bord, hvorpaa Lys i en Armstage. Det er sildig Aften.

1ste Scene.

Man seer Clara i Alkoven, paa Knæ foran et Mariabillede, bedende. Maja sover i en Lænestol. Efter nogle Øieblikkes Forløb staaer Clara op, og gaaer langsomt frem i Værelset.

Clara.

Ak! tilgiv mig nu, Madonna!
Men jeg kan ei længer bede:
Frygt og Længsel, Sorg og Længsel
Sidde i mit Bryst og lure,
Og naar Andagt ud vil folde
Sine store, klare Vinger —
Griber det mig koldt om Hjertet,
Hvisker dunkelt i mit Øre —
Og jeg kan ei længer bede.

I min Barndom, i min Barndom
Lærte man mig smukt at bede,
Lagde mine Hænder sammen,
Lod mig hele Timer knæle
Paa de haarde, kolde Stene
I det dunkle Bedekammer.
Men jeg græd og græd, og længtes
Efter mine Legepladse.
O! thi Barnets Bøn er Fuglens:
Flugt og Leeg og glade Sange,
Grønne Enge, friske Skove,
Himlen om det lyse Hoved.

Nu jeg eier ingen Sange
Kan ei see de grønne Enge,
Aander ei de svale Skove,
Har ei Luft, ei Blomst, ei Frihed —
Nu jeg gaaer til Bedekamret,
Knæler paa de haarde Stene,
Sukker efter Trøst i Bønnen —
Men jeg kan ei længer bede.

Hvor her dog er trist og eensomt
Inden disse gamle Mure —
Disse dunkle, svære Buer
Hvælve sig til Grav om Haabet
Og min Husbonds onde Øine
See paa mig fra alle Kroge —
Det er ligesom der lurer

Noget Rædsomt her i Natten,
Denne Stilhed gjør mig bange —
Maja! Maja! —
Ak! hun sover!

Sove! sove! den som kunde,
Den som kunde sove, glemme!
Disse dorske Træk kan sove,
Denne tomme Sjel kan hvile
I en Drøm om nye Kjoler,
Røde Baand og Silkelidser!
Jeg misunder hende Søvnen —
(hun ryster i hende).
Maja! Maja — kan du vaagne!

Maja (farer op).

Til Hjælp! hvad er det? — Ak, tilgiv mig Frue,
Jeg vidste ei, — jeg troer at jeg har sovet.

Clara.

Hvor tør du sove naar din Frue vaager?
Nu, staae da ikke som en Marmorstøtte,
Begynd paa Noget.

Maja.

Ak! hvad skal jeg gjøre.

Clara.

Du er utaalelig. Kan du da ikke
Begribe at jeg kjeder mig iaften?
Her er saa dødt, saa tomt. Jeg vil adspredes.

Hvad er du skabt til Andet end at more?
Find Noget paa! forstaaer du! — Nu, hvad blier det?

Maja.

Santa Maria! hjælp en stakkels Pige!
Jeg kan ei læse, heller ikke synge,
Har aldrig lært at gjøre smukke Kunster
Og dræbe Tiden for en fornem Dame.
Jeg kan kun sye, frisere Haar og koge.
Tilgiv mig Donna, men det er alt sildigt,
Hvad om I prøved paa at gaae tilsengs?
Thi naar man sover, kjeder man sig ikke.

Clara.

Du med din Søvn! Nei, jeg vil ikke sove.

Maja.

Skal jeg da kruse Eders mørke Lokker
Og pynte Eder smukt med Guld og Silke
Til Greven kommer hjem inat fra Byen?

Clara.

Elendigt. Duer ikke. Noget bedre!

Maja.

Hvad skal jeg meer? Dog lad mig see, jeg kan
Fortælle dog et deiligt Eventyr,
En gammel Maurer lærte mig, da endnu
Vi var hos Eders Fader i Sevilla.

Clara.

Sevilla! der er Ordet! ja, Sevilla!
O, hvor det hviler sødt og let paa Læben
Naar Hjemmet nævnes i det fjerne Fængsel!
Tal til mig om Sevilla, gode Maja!
Det gjør saa godt at høre disse Navne
Paa alle mine Venner, mine Lunde
Og mine Træer og min Faders Landsted!
Du er den Eneste, som kjender dem.
Tal om Sevilla — hører du? om Hjemmet!

Maja.

Om Eders Hjem? Har I da her ei hjemme
Paa dette skjønne Slot, hos Eders Husbond
Den rige, mægtige, høibaarne Greve?
Hvor kan I endnu gide tænke paa
Det lave Huus hist ved Guadalqvivir,
Her midt I Eders kongelige Pragt?

Clara.

O, Fred laae over dette lave Huus!
Fred, Barnets Fred! saa mild, saa lys, saa let
Som Morgenhimlen paa den blanke Søe.
Den glade Frihed har jeg hist forladt
Paa Flodens friske, blomsterrige Bred,
En fangen Fugl paa Havets vilde Kyster
Jeg drømmer nu kun om den tabte Fred.
Der er et Sted dybt i min Faders Have
Hvor Palmer og Akazier sagte vifte

Og Floden glimter gjennem Løvets Net.
Der gjemmer jeg mit unge Livs Erindring
I Skyggen under Palmens brede Blade,
Og Bølgen hvisker der et eget Navn.
Udtal det Maja! lad mig høre Lyden,
At Sjælens hemmeligste, tause Tanke
Kan drikke Næring af det varme Ord!

Maja.

Det er vel Lysthuset, hvor Eders Fader
Don Gusman altid sad den kjøle Aften,
Og hvor I bragte ham hans Viin og Frugter?

Clara.

Ak ja, den stakkels Gamle! Mon han sidder
Endnu og spiller Skak med Pater Anton
Og tænker ofte paa den fjerne Clara?
Men det er ikke ganske rigtigt endnu —
Der er et andet Sted i Haven, Maja!

Maja.

Nu har jeg det! I mener vist det Sted,
Ved Palmetræet, hvor den store Abe
Stod bunden, som I holdt saameget af
Og selv gav Føde med den hvide Haand?

Clara.

Nei, det er alt for galt! Du selv er Abe!
Jeg er en Nar at jeg vil tale med dig,
Gaa fra mig Maja, du er meget dum,
Gaa hen og læg dig Gaa dog!

Maja.

Tak, Madonna!
(hun gaaer).

2den Scene.

Clara.

(sætter sig i Lænestolen ved Bordet).

Stig op af Tankens dybe, stille Søe
Du smeltende, du natlige Erindring,
Du sidste Levning af min Kjærlighed!
Du laaner dig hans elskovsdunkle Die
Hans dybe Stemmes søde Melodi,
Og hvisker til min Sjel, i denne Nat,
En sagte Gjenklang af de svundne Glæder.

Ved Sevilla, ved Sevilla,
Under Palmer og Plataner
Stod min Faders simple Villa
Uden Søiler og Altaner.

Andalusiens lette Himmel
Hvilte sig paa hvide Tage,
Og det hele smukke Billed
Speiled sig i Søens Flade.

Tit ved Husets Dør jeg hvilte
Mangen sydlig, deilig Aften —

Tænkte ei paa Fuglens Triller
Saae ei Blomstens gyldne Blade.

Lytted stille, ganske stille
Til den fjerne Klang, som sagte
Bølged, liig en Elskovskilde,
Fra en dunkel Kant af Haven.

Det var Tegnet at han var der —
Og naar det var bleven silde
Listed jeg mig glad og bange
Til det Sted, som to kun vidste.

Donna Clara! Donna Clara!
Lød det fra de dunkle Hækker. —
Don Fernando! Don Fernando!
Husker du at Clara lever?

Mens du var i fjerne Lande
Blev hun tvungen til at ægte
Denne stolte, mørke Grande,
Denne listige Gallego.

Til sin øde Borg ved Havet
Førte han sin unge Hustru,
Holder hende der begravet,
Skinsyg paa hver Steen i Muren.

Men hun tæres hen og længes,
Længes til sit Hjem tilbage
Til sin Haves dunkle Hækker,
Til Sevilla, til Fernando. — —

(staaer op).

Her er saa trykkende og lummert inde,
Jeg aabner Vinduet, at den friske Søluft
Kan styrke Hjertet fra sit salte Bæger.

(Hun aabner et Vindue og seer ud).

Hvor stort, hvor luftigt! Det gjør Fangen godt
At see den dunkle, vide Horizont,
Og Havet, som med dybe Aandedrag
Tungt vælter sig mod Strandens sorte Klipper.
Jeg skimter hist et Skib igjennem Mørket,
De hvide Seil alt svulme ud til Flugt,
Og Natsignalet glimter høit i Masten
Og kalder Passagererne ombord.

Ak, var det mig som skulde seile med
Til Liv, til Frihed over klare Bølger!
Men jeg er bunden, bunden evig her
Og tør ei flygte, om jeg ogsaa kunde.

(Guitartoner udenfor).

Tys! hvilke Toner! smigrende, bekjendte,
Som gamle Venner hviske de til mig —
De ligne Don Fernandos Aftentegn!

Don Fernando.

(dybt under Vinduet).

Donna Clara! Donna Clara!

Clara.

Jesus! Frelser! hvilken Stemme!

Don Fernando.

Svar mig, svar mig, Donna Clara!

Clara.

Det er ham! o Gud! hvad gjør jeg?

Fernando.

Clara, har du lært at glemme?

Clara.

(med overstrømmende Følelse).

Don Fernando! Don Fernando!

Fernando.

Nu vær lovet, Santa Clara!
Denne søde Røst jeg kjender —
Op til Muren, op at klavre —

Clara.

Raser du? du vil dog ikke?
Hjælp! for Guds Skyld! o! han hænger
Som en Svale alt paa Muren
Hvor den luder høiest over
Havet og de skarpe Klipper!
O, jeg svimler blot ved Synet —

Fernando.

(nærmere).

Disse Stene, elskte Pige,
Disse Revner her i Muren,
Disse tørre Epheuranker
Blive mig en Himmelstige.

Clara.

Han er nær alt. O Fernando,
Jeg tør ikke tage mod dig.

Fernando.

Stød da selv mig ned i Dybet.

Clara.

Gud! der er han — jeg er dødsens!

(flygter fra Vinduet).

3die Scene.

Fernando.

(springer ind).

Clara, Clara, elskte Pige!

Clara.

Min Fernando!

(standser pludseligt og holder ham fra sig).

Ha! hvad gjør jeg?

Bort! for Guds Skyld, før han kommer,
Før min grumme Husbond kommer —
Flygt, o flygt, det gjælder Livet!

Fernando.

(tager hendes Hænder).

Ja, thi Livet skal jeg vinde!
Daare den, som ei tør handle
Selv med Kraft, naar Skjæbnens blinde
Masse ligger i hans Haand!
Lad ham forme den med Aand,
Fange Lykken og forvandle
Livet til en Elskerinde.

Troer du da at hid jeg kom
Villieløs og planløs, som
Bølgen kastet op mod Stranden? —
Herfra gaaer jeg kun selvanden,
Clara, tvivler du derom?

Alt er afgjort, alt er rede,
Skibet venter kun hiftnede,
Har alt klaret, lettet Anker
Flyver snart som vore Tanker
Til Amerika. Og naar
Morgentimen atter slaaer,
Og han kommer hjem fra Byen,
Denne Greve, denne Slange,
Finder han sin skjønne Fange
Fløiet bort med Morgenskyen!

Clara.

[river sig løs].

Don Fernando, jeg er Hustru.

Fernando.

Ja, men tvunget, skamløst tvunget!
Dette Magtbud gjælder ikke:
Hvorfor bære, ængstligt bære
Aaget, som du selv ei valgte?
Clara, svulmer ei min Stemme,
Clara, lyser ei mit Øie
Af en ældre, bedre Ret?
Spørg din egen sidste Tanke,

Spørg dit Hjertes Slag, som banke —
Clara, kan du nægte det?

Clara.

Kirkens høie Sakramente
Binder mig til Grev del Fuente —
Gaa Fernando! frist mig ikke,
Døden er i dine Blikke.

Fernando.

Clara, Clara, har du ingen
Bedre Hilsen til din Elsker,
Naar han kommer øm og trofast
Atter til din Favn tilbage?

Clara.

Ak Fernando, om du vidste
Hvad det koster mig at svare:
Jeg har ingen bedre Hilsen!

Fernando.

Hvad det koster, siger du?
Hjernespind og Fagter bare,
Falske Pligter sat paa Skruer,
Dyder, saa det er en Gru.
Hule Gravhor op du bygger
Over Hjertets friske Længsler,
Piner dig til smukt at sidde
Som en Raritet i Buret,
Medens Dagen om dig strømmer
Med sit Liv, sin Kjærlighed

Clara.

Alt, kun ikke Spot, Fernando!

Fernando.

Selv du driver mig dertil.
See, jeg kom saa glad, saa freidig
Hid til dette skjønne Møde,
Bævende af Mod og Lyst.
Tusind Himle, elskovsklare,
Tusind Længsler, milde, søde,
Vugged sig dybt i mit Bryst —
Stolt jeg hilste Død og Fare:
Vidner til min Gang de vare,
Og jeg bragte dig til Gave
Alt hvad Livet Skjønt kan have:
Frihed, Haab og Kjærlighed!

Men, du traadte mig imøde
Væbnet mod en indbildt Brøde,
Stødte koldt mit Liv tilbage —
Traadte paa min Salighed.
Glemt har du vor Elskovs Dage,
Vore Nætters søde Klage
Hist ved Flodens grønne Bred!

Jeg har ikke glemt dem, Clara!
Husker godt end hvad du sagde
Til mig hiin den sidste Aften,
Før jeg skulde reise fra dig:
Sommernattens varme Himmel

Laae med sine dybe Skygger
Som et taareblændet Øie
Over Andalusiens Sletter.

Og de blege, kolde Stjerner
Speiled sig med Smiil i Floden,
Som de spotted ad det Hele.

Da lød dine Ord i Natten:
See Fernando, disse Kloder
Bryste sig paa Himlens Høisal
Over at de evigt tindre,
Evigt, uden Liv og Varme.
Hvad er vel den hele Glimmer
Mod et Suk fra Hjertets Indre,
Mod en varm Begeistrings Taare,
Mod en Qvindes stille Troskab?

Nu, læg Mærke til det, Clara,
Nu du vender Sproget om —
Nu du vælger Grev del Fuente,
Vælger Stjernens døde Glimmer,
Svøber dig i kolde Straaler
Og seer, smilende af Medynk,
Ned paa Kjærlighed og Troskab!

Clara.

Dette bærer jeg ei længer —
Vil du dræbe mig, Fernando?
Siger du at jeg kan glemme,

Glemme jeg, som Intet har,
Intet her i Verden har
Uden denne Stump Erindring
Af min Ungdoms Kjærlighed!
Dette er mit Liv, Fernando:
Morgner uden Haab og Glæde,
Nætter uden Søvn og Hvile,
Dage, lange, evig lange
Som et Døgn i Sahras Ørken.
Ingen seer jeg uden dumme,
Følesløse, dorske Slaver,
Eier Ingen, af hvis Læbe
Jeg kan drikke Talens Lindring!

Ja, jeg drives kan saavidt
At jeg længes, selv kan længes
Efter min forhadte Husbond.
Men, naar han da ogsaa kommer
Med sit kolde Slangeblik,
Med sit Haansmiil lagt om Læben,
Med sin Tunges sledske Tale —
O, da krympes Hjertet sammen,
Blodet iisner i hver Aare
Og jeg flyer til Dødens Taushed
For at gjemmes for hans Blik.
Kan du nu forstaae, Fernando,
At jeg tærer paa Erindring,
Som paa Livets sidste Kilde?

Fernando.

Hvis du elsker din Erindring
Naar den bleg og stille sover
Paa dit Sielaag om Natten, —
Som en Alf med lukte Vinger —
Kan du mindre elske den,
Naar den tager Livets Former,
Har en Kind, hvor Blodet rødmer,
Øie, hvoraf Sjælen taler,
Bryst, som mod dit eget banker
Her i dette varme Nu?
Kysser du da ikkun Blomsten
Naar den lukker til sit Bæger
For den kolde Natteluft?
Ikke, naar den friskt udfolder
Sine rige, lyse Farver
I den blanke Morgensol?

Clara.

Aldrig! thi Erindringsblomsten
Er en Natviol, Fernando.
Ingensinde kan den aande
Ud sin Duft i Dagens Straaler,
Thi den trives kun og lever
I det Dunkle, Forbigangne.

Denne Blomst er Alt vi eie
Af vort fordums Liv, Fernando!
Denne kan vi passe, pleie
Omt og trofast hver for sig.

Adskilt gaae vor Fremtids Veie!
Du er fri, har Kamp og Seire
Til at døve dine Sorger —
Jeg har kun en Qvindes Ære,
Har en Spanierindes Ære,
Den, hvorfor jeg offrer Alt.
Og naar jeg har udstridt engang
Skal man brede over Kisten
Qvindens hvide Hædersbanner,
Det, hvorfor jeg offrer Alt.

Fernando.

Nei! jeg kan ei endnu slippe
Denne skjønne Drøm om Livet,
Kan ei saa paa eengang rive
Alt mit Haab og al min Fremtid
Blodigt ud af Sjælens Grund, —
Jeg vil stride til det sidste.
(han griber Claras Haand og fører hende til Vinduet).
Seer du Clara, seer du Skibet,
Ryster sine stærke Vinger
Utaalmodig for at flyve
Med sin skjønne, lette Byrde
Over Havets varme Vover
Til den nye Verdens Strand,
Til Brasiliens Underland.

Did hvor Himlen dufter over
Saftiggrønne, ranke Palmer,

Hvor Skoveensomheden lover
Gud i sine dybe Psalmer,
Hvor Naturen endnu sover,
Deilig som et Barn i Vuggen —
Qvæger, frisk som Aftenduggen,
Evig ung den gamle Tid.

[paa Knæ].

Følg mig Clara, følg mig did!
Der vi finde vel et Sted,
Hvor der aander evig Fred,
Søger os en smuk Alkove
I de dybe, dunkle Skove,
Hvorhen intet Fodtrin gaaer,
Hvorhen intet Rygte naaer!

Clara.

Ak, jeg kjender dog et Rygte
Hvorfra Ingen end kan flygte:
Thi det boer i eget Sind,
Gnaver sig paa Hjertet ind —
Ingen Trøst mod det jeg veed,
Selv ei, selv ei Kjærlighed!

Ikke denne vilde Glød
I dit Øie nu Fernando!
Det er sidste Gang jeg taler,
Snart er jeg for dig som død.

Vi maa skilles ad, min Elskte,
Men vor Afsked vorde sød,

Ligne Solen, naar den daler
Blidt og stille under Vove,
Sender til de sidste Skove
End sin Affked gyldenrød.

Lad mig tænke jeg har sovet,
Drømt min Ungdoms Elskovssang —
Lad mig hvile træt mit Hoved
Ved dit Bryst endnu engang,
Min Fernando!

Fernando.

Clara! Clara! —

Clara.

[farer op].

Tys! hvad er det? Sporer klirre —
Hører du? — i Korridoren,
Himmel, hjælp! det er min Husbond —
Store Gud! du er forloren!

Fernando.

[trækker sin Kaarde].

Ei saa længe jeg har denne.

Clara.

Jeg da, jeg da, Don Fernando!

Fernando.

[lader sin Kaarde falde, bedækker sit Ansigt med sine Hænder og styrter til Vinduet for at springe ud].

Clara.

Ikke der! vil du da knuses? —
Hurtig, i mit Bedekammer!
Did min Husbond aldrig kommer,
Hurtig, skynd dig!

Fernando.

Ja, for din Skyld.

[Med det samme Døren til Alkoven lukkes efter Fernando, kommer Grev del Fuente ind ad Hoveddøren, mærker det, og bliver staaende paa Dørtærskelen. Imidlertid har Clara taget Fernandos Kaarde op, skjult den under Bordet og kastet sig selv i Lænestolen foran samme. Alt dette skeer i et Øieblik].

4de Scene.

Greven.

[gaaer langsomt hen til Clara].

God Aften, Clara!

Clara.

Alt tilbage, Herre?

Greven.

Kom jeg for tidligt? hvad? — Hvor du er bleg,
Og hvor du skjælver Clara, er du bange?

Clara.

Jeg frygter Intet.

Greven.

Saa? — Nu, vi vil see. —

[griber haardt hendes Haand].

Var du alene da jeg kom her Clara?

Clara.

Ha, hvilket Spørgsmaal! skal det være Spøg?

Greven.

Den bittre Alvor. Hvorfor gaaer dit Blik
Paa Luur om Døren til Alkoven hist? —
Hvo holder Andagt i dit Bedekammer?

Clara.

[tier].

Greven.

Nu! slaaer Samvittigheden dig med Stumhed?

Clara.

Denne Beskyldning er ei værd et Svar.

Greven.

Ha! ha! det klæder dig ret godt! ret smukt
At spille den Fornærmede, den Rene!
Trøst dig min Due! Fuglen er i Buur,
Han skal ei løbe fra dig; thi du veed,
Alkoven hist er hugget ud i Muren
Og har ei anden Udgang. O! vi har ham!
Nu vil jeg gotte mig i lange Drag
Med denne Fangst.

[han trækker sin Kaarde].

See her den blanke Klinge,
Hvor heed den blusser efter Hevn og Blod!
Den hjælper mig at lede i Alkoven.

Clara.

[paa Knæ].

O staae mig bi, du kjærlige Guds Moder!

Greven.

Det kan behøves vel. Nu brist mit Taalmod —
Du vilde, søde Hevn, jeg hilser dig!

(Han farer med opløftet Sværd mod Alkoven).

Clara.

[springer op og kaster sig i Veien for ham].

Stands! jeg befaler det — du gaaer der ikke!

Greven.

Afveien! Touren kommer nok til dig.

Clara.

(holder ham tilbage med al sin Magt).

Nu skal du høre mig — saasandt der lever
En Gnist af Tanke i din mørke Sjæl:
Fra Liv, fra Kjærlighed du tog mig bort,
Min Ungdom har du dræbt, mit Haab tillukket,
Hængt Bly ved hver en Time af min Dag.
Træsk som en Slange ligger du paa Luur,
Gift er dit Smiil, Død er dit Favnetag —
Og dog, del Fuente, dog er jeg dig tro.
Ved Solens Lys, som du har skjult for mig,
Ved Jordens Gud, jeg er dig tro til Døden.

Kun Eet jeg fordrer til en ringe Gjengjæld
For al min Troskab, for mit hele Liv;
Kun Eet, min Husbond: Du skal ikke søge
Hist i Alkoven denne Nat. Thi Alt
Kan Qvinden taale, kun ei slig en Skjændsel.
Du har mit Ord, jeg er dig evig tro!

Greven.

Et herligt Pant! kun tilgiv, skjønne Donna,
Jeg holder af et levende Beviis.
(vil aabne Døren).

Clara.

Nu vel, saa gaa. Men mærk, fra Døren aabnes,
Hvad end du finder, Noget eller Intet —
Fra da er Alt forbi imellem os.

Greven.

(tager hende under Hagen).

Du lille Skjælm, hvor Vreden gjør dig skjøn —
Det var jo Skade om vi maatte skilles,
Jeg faaer vel føie dig, skal Alt gaae godt.
(betænker sig)
(afsides)
Den Hevn er god — Saa være det. — Nu Clara —
Jeg giver efter, jeg vil troe dit Ord,
Men mærk, nu kommer min Betingelse.
(tager et Crucifix som staaer paa Bordet, og viser hende det).
Troer du paa Ham, som hænger her paa Korset?

Clara.

Spot ikke med det Hellige.

Greven.

Hvad Tro? —
Inqvisitionen troer, og finder Den,
Som sværger Meeneed paa et saadant Billed.

Clara.

Hvad er din Hensigt?

Greven.

Du skal sværge, Clara,
Paa Crucifixet skal du sværge at
Hist findes intet Vidne mod din Troskab.

Clara.

Hvortil en Eed, en tung, en kostbar Eed,
Hvor Sandhed taler af det blotte Ord?

Greven.

Sværg Qvinde! sværg paa Øieblikket! eller
Ved Helveds Ild, jeg lukker op Alkoven!

Clara.

Jeg er bereed.

Greven.

Saa læg din Haand herpaa.
Tør du gjentage paa din Frelsers Legem
At du er tro mod mig?

Clara. [tillidsfuld]

Jeg er dig tro!

[afsides]

Det tør jeg sige for dit Aasyn, Fader!
Et Ord er tomt, men redder Liv og Ære.

Greven.

Hvad mumler du? — Nu vel, jeg er tilfreds;
En dunkel Glemsel dække denne Scene.
Men dog et Varselstegn, et synligt Segl
Jeg sætte vil paa denne vor Forsoning.

[Han ringer]

Du seer paa mig? Der boer et Spørgsmaal dybt
I dette dunkle, sværmeriske Øie.
Hvad vædde vi? du kan ei gjette det? —
Vi kun! du skal nok blive overrasket.

5te Scene.

[En Tjener, de Forrige].

Greven.

Er ei den Muursvend endnu her paa Slottet,
Som jeg bestilte for at restaurere
De gamle Piller nede i Portalet?

Tjeneren.

Jo, høie Herre.

Greven.

Lad ham komme op,
Og bringe med sig Steen og Kalk og Værktøi,
Jeg har et Arbeid for ham her i Salen.

Tjeneren.

I Salen! denne Nat!

Greven.

Hvad staaer du efter?

(Tjeneren gaaer).

6te Scene.

Clara.

Gud! hvilken Ahnelse! du vil dog ikke —

Greven.

Tilmure Døren til Alkoven? Netop.
Jeg hader dette Vidne til min Svaghed
Og ingen Fod skal meer betræde den.
Glæd dig nu Clara! kunde jeg vel give
Et stærkere Beviis paa at jeg troer Dig?

Clara. (tvinger sig til at smile).

Hvad er det dog for en barnagtig Grille,
Hvad har mit stakkels Bedekammer gjort dig?
Kanskee at du er skinsyg paa det gamle,
Ormstukne Helgenbillede derinde?
Lad det i Roe, jeg elsker denne Plads.
Husk hvad du loved — rør ei ved Alkoven.

Greven.

Husk hvad du svoer, det har du meer behov.
Alt Ansvar falder ganske kun paa dig.
Hvad mig angaaer, da holder jeg mit Løfte,

Jeg aabner ei alene ikke Døren,
Tilmurer den endog til Overflod.

Clara.

Jeg kan ei troe det. Siig dog at du spøger!

Greven.

Kald det en Spøg, en Grille, hvad du vil —
Jeg har nu eengang faaet den. Men tænk,
At denne Spøg dog har en dyb Betydning:
Der ligger noget Ægte bag dens Smiil
Og noget Hemmeligt i disse Stene,
Som kildrer Sindet liig et gammelt Sagn.
Du klager altid over Kjedsomhed —
Nu vel — her komme Nattens tause Aander
Og føre op en liden Scene for dig.

Clara.

[afsides i det Greven seer efter de Indtrædende].

Hvor faaer jeg Kraft i denne Rædselsstund,
At ei min Dødsskræk røber mig og ham!
Er Greven borte, redder jeg ham endnu!

7de Scene.

En Muursvend kommer ind med sit Værktøi. Nogle Tjenere følge ham med en Baare, hvorpaa Steen, Kalk ꝛc, som de paa Grevens Vink sætte ned ved Alkovdøren, og bortfjerne sig derpaa.

Greven. [til Muurfvenden].

Hør Mand, det er min Villie og Befaling
At strax du nu tilmurer denne Dør —
Du seer at den er sænket ind i Muren,
Saa der er netop Plads til tvende Steen.
Hurtig, tag fat — din Løn skal ikke mangle.

[Muurfvenden begynder sit Arbeide under følgende Sang. Imidlertid staaer Greven ved hans Side med korslagte Arme, og seer stivt paa Clara, som i Forgrunden læner sig til Bordet med voldsom Anstrængelse for at bevare sin Fatning].

Muurfvenden, [synger]:

[Mel. Min Hjelm er mig for blank, for tung, rc. af Hagbarth og Signe].

En Murer lægger Steen paa Steen
Og Intet derved tænker,
Og rolig over Kongers Been
Han Marmorpladen sænker.
Han leer naar paa hans Muur i Hast
Der drypper salten Taare —
Da binder Kalken dobbelt fast
Og brister ei ad Aare.

Han bygger paa et mægtigt Værk
Med sine simple Hænder,
Og naar da Borgen kneiser stærk —
Den Murer Ingen kjender:
Saa tager han sin Vandrestav
Og andet Arbeid grunder —
Tilsidst han murer sig en Grav
Og synker træt derunder.

[han er færdig.]

Greven.

Tag dette Guld — forlad paa Stedet Slottet,
Her er dit Arbeid ikke mere nødigt.
Siig aldrig hvad du gjorde denne Nat,
Hvis du har kjært dit Liv — du kjender mig.

[Muursvenden bøier sig dybt, lægger Fingren paa Munden og gaaer. Tjenerne komme og bære ud hans Værktøi —].

8de Scene.

Greven. **Clara.**

Greven.

Nu er vi ene, Clara. Muren staaer
Og skiller kraftigt mellem Før og Nu.
Derinde i det tomme, mørke Rum,
Som intet Øie meer kan gjennemtrænge,
Har jeg nedlagt min Frygt, min Jalousie, —
Der sover den, forglemt og evig stum.
Her, paa den anden Side Skillevæggen,
Staae vi min Hustru, luttrede for Alt
Hvad Tvang og Vrede lagde mellem os.
Sæt dig her hos mig, Clara! — jeg vil lægge
Min Strænghed bort med Sværdet, og neddukke
Mig i den stille, klare Huuslighed.

[Han tager sit Sværd og sin Hat af, sætter sig i en Lænestiol og nøder Clara til at tage Plads i en ved Siden af. Han griber hendes Haand].

Den dunkle Nat, den hyggelige Nat
Nu breder over os sin bløde Kaabe,
Og vugger Sjælen, elskovsfuld og mat,
Mellem de To: at frygte og at haabe.
Føler du ei dens varme, lette Drøm
At svæve om din Pande, elskte Clara?
Gaaer ikke Nattens hemmelige Strøm
Som Ild og Olie gjennem dine Aarer?
Selv paa min haarde staalbesatte Sjæl
Den synker smeltende, som Fløitetoner
Paa Bjergets dunkle Skov en Sommerkvel.
Hvorfor saa stum? hvi skjuler du dit Blik?
Her er din Haand — mærk — den er ogsaa min,
Den ligger iiskold. Har den intet Tryk,
Ei noget Livstegn for sin rette Eier?

Du svarer ikke. Er da det din Tro —
Den Tro du svor mig nys paa Crucifixet?
Paa saadan Viis er og Statuen tro,
Som bliver klodset paa sin Pjedestal
Og gaber i uendelige Tider.
Nei, Qvindens Tro er ikke negativ:
Den flyder over af det friske Liv,
Og hænger smukt i Mandens stærke Arme,
Og skjælver yndigt som det grønne Siv —
Men bøies ei, som det, for Stormens Harme.
Forstaaer du, Clara? skal jeg trygle om
Den Gunst, som er min Ret, min Eiendom?

Clara.

Gaa fra mig. Jeg er træt, træt indtil Døden.

Greven.

Selv denne Træthed gjør dig mere smuk:
Som et ætherisk Slør den hviler over
De blege Træk, hvor Læben halvlukt sover
Og Øiet drømmer som et Længselssuk. —
Troer du da at jeg nu kan skilles fra dig?
Nei! denne Time har jeg længtes efter
Som Beduinen efter Vandcisternen. —
Nu er den min, jeg har betalt den dyrt!
Hviil kun i Ro, tal ikke, jeg skal tale
Og jeg skal mætte mine Øine paa dig,
Og drikke af den qvægende Forsoning. —

Nu er det længesiden, kjære Hustru,
Vi sad saa hyggeligt som Ægtefolk
Her ved vor egen Arne. Denne Stue
Nu smiler saa bekjendt til sine Herrer,
Og hvælver Loftet trofast over os.

[Han seer sig om].

Hvad falder der mig ind? — ja, ved vor Frue!
Hvor sælsomt dog, hvor høist besynderligt!
Paa denne samme Borg, i disse Mure,
Har man, for nogle hundred Aar tilbage,
Opført den samme Scene, som inat!
Og Tiden vandrer, som sit eget Gjenfærd,
Igjennem disse adelige Haller
Og spiller om igjen sit gamle Spil,

Kun læmpet noget efter den Forandring,
Som skiller vor Tids Dunst fra Kraftens Old.
Dengang var Sagen raat og dygtigt Alvor,
Dengang man mured inde Kjød og Blod —
Nu leger man sig kun med Kalk og Stene,
Tilmurer Døre for den tomme Luft. —
Du kjender ei Historien? vel gjør du?
Nu vel, det er just Tid til Eventyr,
Naar Natten lytter med sin bange Taushed,
Og Stemmen skjælver for sin egen Lyd —
Jeg forelæser dig det gamle Sagn.
See, Pergamentet ligger hist paa Hylden —
Borgcapellanen har optegnet det.

[han tager Pergamentet og sætter sig til al læse]

Clara.

O! Gud, o Gud!

Greven.

Tys! hør nu roligt efter.
Først vil jeg pudse Lyset, at dets Skin
Kan kyse bort de fule Skygger, thi
Historien er noget rædsom, Clara.

[han læser].

„Lad Porten flyve op! blæs høit i Hornet!
Grev Alarik vil ride ud paa Jagt.
Alt spræng han histnede gjennem Kornet —
See Heirefjedrens, Purpurkaabens Pragt!
Tæt følge ham hans ridderlige Skarer,

De lange Landser blinke efter Rov.,
Og over Bondens Marker Toget farer
Mod Randen af den fjerne, dunkle Skov.

Der hvælver Egetræet sine Haller,
Og Hjorten flyver paa det grønne Mos —
Et fjernt Halloh! igjennem Skoven kalder,
Den gode Hund nu løber sig tilblods.
Grev Alarik forfølger hidsigt Sporet
Og glemmer Alt for Jagtens vilde Lyst —
Til Dagen hælder, stumt blier Fuglechoret,
Og Natten aander over Skovens Bryst.

Paa Borgen sidder hjemme nu hans Frue
Den skjønne Ines, samme Aftenstund,
I Kamret, hvor den sidste røde Lue
Seer mystisk gjennem Vindvets malte Grund.
Hun hviler halvt paa rigtbroderte Puder
Og leger sagte med sit tunge Haar —
Det ædle Hoved tankefuld hun luder,
En glandsfuld Taare over Øiet staaer.

Nu løfter hun sin Arm — den synker atter,
Og Angstens Bølge over Brystet slaaer —
Men nu igjen hun Klokkestrængen fatter —
Den klinger — Nogen ud paa Gangen gaaer:
En sagte Finger let paa Døren banker —
Den aabnes halvt — en Page svæver ind,
En Page, skjøn og spæd som Barnets Tanker,
Med gyldne Lokker og med Rosenkind.

Frisk Ungdom svømmer i hans søeblaa Øie,
Hans Vært er rank, hans Hage endnu glat,
Omkring hans fine Lemmer slutter nøie
Den hvide Silkedragt, med Sølv besat.
I Haanden bærer han en gylden Brikke
Hvorpaa der staaer en funklende Pokal,
Han knæler ned, og byder hende drikke
Den ædle Viin, saa duftende, saa sval.

Hun bøier sig med Gratie derover —
Blye hendes Øine ned paa Bunden see,
Og Guldets Glands, og Vinens dunkle Bover
Afspeile sig paa hendes Pandes Snee.
Den smukke Page kysser hendes Hænder —
Hun taaler det — hun taaler endnu meer —
Snart Ingen af dem meer til Verden kjender:
Kun Læben Læben, Øiet Øiet seer. — —

Da dundrer det med Eet paa Vindebroen —
De høre det — de flygte bort? — O! nei! —
Borggaarden skralder høit af Hesteskoen —
De mærke Intet, vaagne endnu ei.
Det stormer opad Trappen — kan de sove? —
— Nu farer Ines op med Rædselshviin,
Og Pagen skjuler sig i en Alkove
Bedækket af et purpurrødt Gardin.

Men endnu før den sidste Fold ham skjuler,
Staaer Alarik paa Tærsklen, klædt i Staal,

Hans Øine brænde vildt i deres Huler,
Han smiler bittert, mærker sig sit Maal. —
De Svende bringe Kalk og tunge Qvader,
Snart er en Muur om Pagens Lemmer lagt.
Afmægtig ligger Ines. Greven bader
Sig i sin Hevn, og sidder selv paa Vagt.

Og Ines vaagner. Sine hvide Fingre
Tilblods hun kradser paa den haarde Muur,
Og Raseriets vilde Nødraab skingre
Langt over Borgen og den fri Natur.
Men Alt er dødt — kun Alarik hun seer,
Hans Marmoraasyn spotter, naar hun pines —
Han spørger langsomt kun, idet han leer:
Hvad gjør du der ved Muren, Donna Ines?

Og Dage komme, tunge Nætter gaae
Henover denne samme Rædselsscene.
I Timer blive Ines's Lokker graae —
Men Alarik er haard, som Mnrens Stene.
Og Ines's Øine holde op at tindre,
Indskrumpet blier den før saa runde Arm;
Thi hør! thi hør, dybt, dybt fra Murens Indre
Der lyder Suk, og huul, og dæmpet Larm" —
(Man hører virkelig dump Larm i Alkoven. Greven springer op).
Ha! hvad var det? — Gaaer Pagens dunkle Aand
Omkring endnu paa Borgen?

Clara. [glider ned fra sit Sæde].
Naade! Naade!

Greven.

Hvad vil du? Aander kjende ingen Naade.

Clara. [omfavner hans Knæ].

Dog Mennesker har Naade!

Greven.

Husk din Eed!

Nu ere alle Naadens Døre lukte!

[Han slynger hende fra sig og siger afsides, idet han rask gaaer ud].

Du modnes nu, du modnes, søde Hevn!

9de Scene.

Clara. [bliver et Øieblik liggende med Ansigtet mod Gulvet, derpaa løfter hun sit Hoved, seer sig forvildet om, og springer heftigt op].

Han er borte — han er borte —
Ha! til Værket! disse korte
Øieblikke ere mine —
Dræb mig ikke, vilde Pine,
Førend Værket er fuldendt!

[Hun tager Fernandos Kaarde].

Dette Staal har Gud mig sendt! —
Kalken end er vaad og blød,
Stenen viger for mit Stød. —
Løvens Kraft, en Verdens Varme
Føler jeg i disse Arme —

Hjælp! jeg kommer, min Fernando!

[Hun iler hen til Muren og begynder at arbeide med Kaarden for at bryde den ned. Strax efter træder Greven ind paa Tærskelen af den anden Dør, og betragter heude nogle Øieblikke tans. Endelig siger han langsomt]:

Greven.

Hvad gjør du der ved Muren, Donna Clara?

Clara.

[synker med et Skrig afmægtig om].